

Hvad er en Islamisk Bevægelse?

Bismillahir Rahmanir Raheem

Takket være den nylige turbulente strømning af islamisk bevidsthed (Sahwa) og opstand (Intifada), i hjertet af de muslimske lande, er det nu almen viden, at muslimerne skal arbejde sammen i en bevægelse (Haraka) eller gruppe (Jama'a), for at nå vores formål, som er den islamiske stat. Hvad der dog ikke er tydeligt for mange muslimer, er kriterierne for sådan en islamisk bevægelse eller gruppe. I denne kortfattede artikel vil vi (med Allahs ﷻ billigelse), forsøge at forklare hovedkravene, eller betingelserne for den islamiske bevægelse.

Ordet bevægelse (Haraka), refererer sprogligt set til bevægelsen fra et sted til et andet, af et individ eller en gruppe mennesker. Nu er ordets brug oftest forbundet med en bestemt mening indenfor samme sproglige domæne, nemlig en gruppe mennesker, der arbejder sammen, for at opnå eller bevæge sig hen imod et fælles formål.

Og bevægelsen kan være individuel i sin natur, eksempelvis Jamal Ud-Deen al-Afghani¹ i 1930'erne, eller en gruppemæssig struktur, såsom Befrielsespartiet (Hizb-ut-Tahrir). En gruppe kan også vælge at kalde sig et trossamfund (Jam'iyah) eller et parti (Hizb); ydermere kan partiet være reelt eller uvirkeligt (blot et navn). Alle kan kaldes for bevægelser, idet de alle sammen tilsigter at 'bevæge' sig hen imod deres respektive formål.

Men der findes dog styrende faktorer som giver enhver bevægelse en særskilt identitet. Visse bevægelser kan være islamiske; andre bevægelser kan være nationalistiske, patriotiske, kommunistiske, demokratiske osv.

Den mest vigtige af disse faktorer er følgende:

1. Bevægelsens mål (Hadaf)
2. De tanker og idéer (Afkār), bevægelsen knytter sig til
3. Individernes adfærd (Sulook) og tilbøjeligheder (Muyool) i bevægelsen

For at en bevægelse kan bære den islamiske identitet, er det ikke nok at den adopterer et formål, som Islam accepterer (tillader). Formålet skal også tjene det at implementere Islam. Islam vil tillade, at man former en sportsforening, som tilskynder til sportsaktiviteter, fordi dette er tilladt (Mubah). Men denne sportsforening kan ikke, og bør heller ikke, kaldes en islamisk bevægelse.

På den anden side: en bevægelse, som tager sig af at undervise muslimerne i Qur'anen, eller studere Sunnah eller bygge moskéer, eller indsamle Zakah eller påbyde det gode og forbyde det slette (Amr bil-Ma'ruf wa al-Nahi 'an il-Munkar) eller arbejde for at oprette den islamiske stat (al-Khilafah); alt dette er potentielle formål for en islamisk bevægelse.

Hvad angår den anden faktor, dvs. tanker og idéer, skal en islamisk bevægelse også fastholde sine handlinger og aktiviteter ifølge de islamiske regler (Ahkam Shar'iyah). Det betyder, at metoden hvormed bevægelsen når sit formål skal udledes fra islamiske beviser, dvs. formålet må ikke hellige midlet som Machiavelli² forklarede det. Da Islam har forpligtet Bønnen (Salah), som en form for tilbedelse ('Ibadah), så har den også forpligtet den form, Bønnen skal have i detaljer. Eksempelvis kan man ikke udføre Salat al-'Asr med *fem* Raka'at med vilje, og så hævde, at man har udført Bønnen (korrekt). Ydermere kan de sekulære grupper, som fortaler for religionens adskillelse fra livets affærer (dvs. sekularisme), ikke accepteres.

For det tredje, så skal bevægelsens medlemmer være muslimer. Hvis bevægelsen bestod af ikke-muslimske medlemmer, eller orientaler eksempelvis, så ville det ikke være en islamisk bevægelse, selv hvis bevægelsen studerede islamisk kultur, eller fremmede den islamiske kulturarv osv..

¹ http://en.wikipedia.org/wiki/Jamal_al-Din_al-Afghani

² <http://en.wikipedia.org/wiki/Machiavelli>

Følgelig kan vi kalde Jama'a al-Tabligh, Jama'a al-Salafiya, Ikhwan al-Muslimun, Jama'a Islamiya, Harakah al-Jihad al-Islami, og Hizb-ut-Tahrir for islamiske bevægelser.

Allah ﷻ siger i Qur'anen (hvor disse kriterier opsummeres):

﴿وَلْتَكُنْ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾

"Og lad der iblandt jer være en gruppe, der kalder til det Gode, og påbyder det rette, forbyder det slette, og det er dem der vil opnå succes." [MOQ Aal 'Imran 3:104]

Hvis en gruppe der opfylder de nævnte betingelser, eksisterer iblandt muslimerne vil det have udført ordren, (som er Fard Kifaya, dvs. en kollektiv forpligtelse), men ovenstående Ayah begrænser ikke antallet til én gruppe (det arabiske ord er ikke singulært); hvis en anden gruppe eller grupper oprettes på samme grundlag, er det tilladt (Mubah). Forpligtelsen (Fard) vedrører oprettelsen af den første gruppe, og ikke de andre, som er oprettet derefter.

Så længe enhver gruppes mål er, at genoplive Islam i Ummah (nationen) på basis af kaldet til det Gode, som er Islam og opfyldelsen af al-Amr bil-Ma'ruf wa al-Nahi 'an il-Munkar, vil betingelserne være opfyldt. Lad os derfor stoppe denne bekymring om en mangfoldighed af grupper og bevægelser i Ummah i dag. Der er ikke noget bevis fra Islam som dikterer, at der kun må være én gruppe. Lad bevægelserne bevæge sig fremad, ved at handle ligesom brødre i samme grøft, imod deres fælles fjende, som er al-Kufr (hedenskaben), og ikke arbejde imod hverandre, hvilket er forbudt (Haram).